

bez
milosti

LISA JACKSON

bez
milosti

LISA JACKSON

2017

Copyright © 2010 by Lisa Jackson
Translation © 2010, 2017 by Jakub Volný

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WITHOUT MERCY,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York, 2010,
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Bončková, Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v srpnu 2017

ISBN 978-80-7498-225-5

*Pro Hannah,
která navěky zůstane v mém srdci.*

Poděkování

Psaní knihy je týmovou prací a já bych tímto chtěla poděkovat několika členům svého týmu, kteří na románu skutečně tvrdě pracovali. V první řadě Rosalindě Noonanové a Johnu Scognamigliovi za to, že nad knihou strávili oba spousty hodin. Dále pak všem z firmy Kensington Publishing za skvělou spolupráci. A samozřejmě Nancy Bushové, Kenu Bushovi, Alexi Craftovi, Matthewu Croseovi, Niki Croseové, Michaelu Croseovi, Kelly Fosterové, Darrenu Fosterovi, Kenu Melumovi a své agentce Robin Rueové. Chtěla bych samozřejmě poděkovat i dalším, ale tito mě napadli ze všeho nejdříve.

Poznámka autora

Neexistuje žádná Internátní škola svaté Alžběty ani úřad šerifa, pod něž by tahle škola spadala. V horách jižního Oregonu je ale jedno pohádkové místo, kam jsem děj knihy umístila. Lokalita tedy skutečná je. A rozhodně stojí za to ji navštívit...

Kapitola 1

„Pomoc... Dobrý Bože, pomoz mi...“ Její hlas se změnil v zoufalý nářek, který však přehlušovaly tóny známé písničky a rytmické kapání vody. Nikdo ji nemohl slyšet.

V uších jí duněl tlukot vlastního srdce. Julia Farentinová, bosá a oděná jen do noční košile, pomalu mířila k pokoji, odkud přes závěsy zakrývající francouzské okno prosvítalo slabé namodralé světlo.

„Rychle... Není moc času...“

Zprvu chtěla zavolat, pak si to však rozmyslela. Potichu se kradla po studených dlaždicích. Srdce jí svírala děsivá předtucha. Měla pocit, jako by se za dveřmi skrývalo cosi temného a zlého.

Opatrně otevřela dveře do místnosti a nahlédla dovnitř. Pohovku ve tvaru písmene L a velké křeslo ozařovalo tajemné světlo televizní obrazovky.

Z reproduktorů právě zněla píseň Michaela Jacksona o Billie Jean.

A kromě melodie ještě: *kap, kap, kap...*

Tak hlasitě!

Jako dunění hromu v hlavě sužované pronikavou bolestí.

Bosou nohou šlápla do teplé tekutiny. Okamžitě sklopila hlavu. Pohled jí padl na nůž, který držela v ruce. Z jeho dlouhé čepele kapala krev. Přímo do rozšiřující se rudé kaluže na zemi.

Co to...?

Chtěla vykřiknout, nepodařilo se jí však vydat jediný zvuk. Když se otočila k francouzskému oknu, zahlédla svého otce, jak bezvládně leží na zemi hned vedle konferenčního stolku.

„Pomoz mi, Julie,“ zašeptal. Sotva pohyboval rty. Vzhlédl k ní. Na čele měl velkou ránu, na bílé košili se mu rozlévala karmínová skvrna.

Z koutku úst Ripa Delaneyho vytékal úzký rudý pramínek. Rty křivil v nevyřčené otázce: „Proč?“

Vyděšeně se zadívala na svou ruku ulepenou od krve. Začala křičet...

„Je tři čtvrtě na osm, venku nám teploměry ukazují tři stupně nad nulou. Během dne se ale bude teplota zvyšovat a po poledni bychom se mohli dočkat báječných deseti stupňů Celsia! Jinak nás dnes čeká spíše chladný a deštivý den, v dopoledních hodinách nás mohou zastihnout bouřky. A teď k situaci v dopravě...“

Julia se s trhnutím probudila.

Srdce jí divoce bušilo, třeštila jí hlava. Hlas zprávaře v rádiu ji šťval. Praštila dlaní do budíku a zachvěla se. Teplota v ložnici se blížila nule. Okno měla otevřené dokořán, dovnitř se dral ledový vítr, o střechu bubnoval déšť.

„Sakra,“ ulevila si polohlasem. Promnula si oči a zahrnala vzpomínky na děsivý sen do nejzazší komůrky své paměti. Zadívala se na hodiny a otráveně zamručela. Zapomněla si přeřídít budík.

Vstala a nechtěně vzbudila svého kocoura, který doposud spokojeně spal na druhém polštáři. Zvedl šedou hlavu, protáhl se a zívł, přičemž odhalil bílé, jako jehly ostré zoubky. Julia si vzala z nohou postele župan a přehodila ho přes sebe. Na sprchu jí nezbude čas.

Opláchla si tedy jen rychle obličej. Na jazyk si hodila dvě tablety silného prášku proti bolesti, sklonila se ke kohoutku a zapila je několika mocnými loky vody. Nacpala se do upnutých džínů a hodila přes sebe velké tričko. Na hlavu si nasadila starou kšiltovku s logem basketbalového týmu portlandských Blazers. Pak se podívala po klíčích. Prohledala kabelku i kapsy kabátu, který na sobě měla včera.

Jen co si je přibalila, zazvonil jí mobil. Ležel v nabíječce hned vedle postele.

Otevřela ho. Z displeje se na ni dívala tvář její sestry Shay.

„Kde jsi?“ chtěla vědět Shay.

„Už jsem na cestě.“

„Tak pospěš, už tam skoro jsme.“

„Cože? Už?“ Julia se natáhla po botě a otočila se opět k hodinám. „Jak to? Myslela jsem, že vyrážíte až v devět.“

„Volal pilot. Prý se k letišti blíží bouřka nebo co... Musíme odletět dříve.“

„Sakra! Tak ho zkus zdržet.“

„To nemůžu. Nechápeš to? Je to pravda, Julie,“ řekla Shay. Z hlasu jí zmizel obvyklý vzdor. „Eddie se mě chce skutečně zbavit.“

To bylo trochu teatrální prohlášení, pomyslela si Julia. Shay to tak ale nejspíš skutečně cítila.

Rychle si zavázala sportovní boty a řekla: „Tak přemluv ji, ať ještě počká.“

„Ty ji přemluv,“ opáčila do telefonu sestry. V následující vteřině už Julia v telefonu zaslechla hlas své matky. „Podívej, Julie, nemá smysl se se mnou dohadovat. Už jsem Shayle vysvětlila, že poletíme, až to pilot uzná za vhodné. K letišti se prý blíží bouřka, takže musíme vyrazit o chvíli dříve.“

„Mami, počkej. Nemůžeš ji přece jen tak odvléct...“

„Ale to si piš, že můžu! Je nezletilá, zodpovědná jsem za ni já. Nikdo jiný. Mám navíc soudní příkaz. Podívej... O tomhle jsme se bavily už dříve, nehodlám o tom znovu diskutovat. Tečka.“

„Ale...“

„Bud' pojede do internátní školy, nebo ji zavřou zpátky do pastáku. Tohle je její poslední šance, Julie! Soudce sám řekl, ať si vybere. Tak si vybrala. Stejně tak si předtím vybrala, že se bude tahat s tím gaunerem kriminálnickým a podílet se na trestné činnosti. Její kluk už tolik štěstí neměl. On nemá žádného zazobaného papínka, který by mu zaplatil právníka. Wolf potáhne rovnou za mříže. Pevně věřím, že jen díky tomu má Shayla šanci vymanit se z jeho vlivu.“

„Počkej...“

Spojení se však přerušilo. Julia si sedla na postel a rozhlédla se po své neuklizené ložnici. Dělal si starosti. Nemohla uvěřit, že matka skutečně odváží Shaylu do vzdálené internátní školy pro problémovou mládež v nějaké zapadlé díře. Vyběhla ze svého bytu a málem se srazila se sousedkou paní Dixonovou, která jí nesla ze schránky provlhlé noviny.

Letmo ji pozdravila, skočila do svého volva a zamířila k Washingtonskému jezeru, k místu, odkud měly hydroplánem odletět do Školy svaté Alžběty v jižním Oregonu. Adresu jí Edie dala teprve včera.

Julia jela, jak nejrychleji mohla, měla však smůlu. Dálnice připomínala spíše jedno velké parkoviště. Jako by si každý, kdo ve státě Washington vlastní auto, řekl, že nejlepší způsob, jak trávit den, je sedět v autě na ucpané silnici. Navíc hustě pršelo. Předním sklem, z něhož stěrače usilovně odháněly proudy vody, se zadívala na řadu koncových červených světel před sebou. Hlava ji stále bolela. Zabubnovala nervózně prsty do volantu. Rychlejší cestu k Washingtonskému jezeru však neznala.

Dopravní špičky chytávala pravidelně v Portlandu, když ještě pracovala na Batemanově střední škole. Loni v červnu tam však o místo přišla a na zácpy rychle zapomněla. Při svém současném povolání servírky v restauraci 101, luxusním podniku na nábřeží, se domů vracívala až v noci, a špičce se tak pokaždé vyhnula. Což byla jedna z mála výhod její současné práce.

Špatnou náladu jí nedokázalo rozptýlit ani rádio a zběsile mávající stěrače jen rozjitřovaly její nervozitu. Nestihne to. Shay odletí, aniž by se stačila rozloučit. A Julia s tím nebude moci nic udělat. V tomhle případě byla zcela bezmocná dokonce i Edie. Rozhodnutí soudu znělo jednoznačně: Shay musí na převýchovu.

Rozmrzele přeladila na stanici, kde se pouštěly skladby z osmdesátých let, mezi kterými reportérka Brenda přinášela informace o dopravní situaci. Mluvila ale tak rychle, že

LISA JACKSON

Julia musela vynaložit veškerou svou pozornost, aby jí vůbec rozuměla.

Ani dopravní zpravodajství však Julii trn z paty nevytrhlo.

Podle všeho byly zacpané snad všechny dálnice v jejich časovém pásmu.

„Do háje... Zatraceně,“ mumlala a co půlminutu se dívala na hodiny na přístrojové desce. Bylo osm sedmnáct. Samotný vrchol každodenní dopravní špičky. Musí se dostat do přístavu do půl deváté, jinak už Shay nezastihne. Vyhodila blinkr a zamířila do řady aut, která mířila k mostu Evergreen Point přes Washingtonské jezero.

Řidič tiráku ji pustil před sebe. Julia mu poděkovala úsměvem a zamáváním, když se však zařadila do odbočovacího pruhu, málem ji naboural řidič černé toyoty. Na poslední chvíli dupla na brzdu.

„Idiote!“ ulevila si a zapojila se mezi auta. V tu chvíli se z reproduktorů ozvaly první tóny písničky Billie Jean od Michaela Jacksona. „Prokrista.“ Okamžitě přepnula rádio na další přednastavenou stanici, melodii si však už z hlavy vyhnat nedokázala.

Před očima se jí opět vybavil obrázek otce ležícího v kaluži vlastní krve, vyhasínající oči se upíraly ke stropu. Místností zněla přesně tahle píseň.

Stačilo málo a vrazila by do pick-upu před sebou.

„Sakra!“ *Uklidni se! Nechceš se přece zabít, než dorazíš na místo.* Vzrušení z právě prožitého šoku jí vehnalo adrenalin do žil. Třikrát se zhluboka nadechla, pak pravačkou sáhla do kabelky na sedadle spolujezdce pro prášky proti bolesti. Pilulka, kterou spolkla chvíli po probuzení, nezabrala.

Po chvíli konečně tubu s medikamenty našla, vytáhla ji

z kabelky a palcem otevřela víčko. Prášky se rozsypaly po sedadle. Julia dva sebrala, hodila si je na jazyk a zapila včerejší dietní colou, kterou nahmatala v držáku nápojů.

Kombinace přesladeného nápoje a analgetik jí na jazyku nechala odpornou pachůť. V hlavě se jí stále ozýval refrén *Billie Jean*. „Jsi zralá na psychiatra,“ oznámila svému odrazu ve zpětném zrcátku. „Není divu, že tě ve škole nechtějí.“ Teoreticky by se do školství vrátit mohla, cítila však, že její kariéra učitelky je u konce. Postaraly se o to neustálé migrény i vracející se noční můry.

Mrkla do zrcátka, hned pod kšiltem čepice se jí na okamžik zjevily šedé oči, z nichž vyzařovalo rebelství. Vzpoura a vzdor, které se nikdy ani nepokoušela zakrýt.

Shay alespoň nebyla pokrytecká. Což o sobě Julia říci nemohla.

V dále zazněla siréna. Pak v opačném jízdním pruhu zahlédla, jak se řadami aut prodírá sanitka.

Prokrista... Hlava jí třeštila...

Ačkoliv slunce zakrývaly mraky, pronikavé světlo ji přesto oslňovalo.

Sáhla po slunečních brýlích, které se jako obvykle pohupovaly zavěšené na stínítku, a nasadila si je na oči.

„Co je zase tohle...? Tak pohni,“ zamumlala otráveně na adresu vozu před sebou, jemuž se z výfuku vyvalil hustý dým.

Trvalo však dalších dvacet minut, během nichž se na poslední chvíli vyhnula další kolizi, než dorazila ke sjezdu z dálnice a napojila se na silnici vinoucí se po břehu jezera.

Po několika minutách projela ostrou zatáčku a objevila se před železnými vraty velké soukromé rezidence. Vedla k ní cesta vysypaná šterkem a vypadala spíše jako zámek než jako

dům. Její tři patra vysoké cihlové průčelí se honosně tyčilo nad vodní hladinou.

Julia zaparkovala přede dveřmi, přímo vedle matčina térenního lexusu. Pak, aniž by si zamkla auto, zamířila k verandě. Kryta před hustým deštěm zazvonila.

Za několik málo vteřin se ve dveřích objevila štíhlounká žena s nedůtklivým pohledem. „Co pro vás mohu udělat?“ Měla na sobě černé kalhoty a svetr téže barvy, který jí těsně obepínal skromnou hrud. Blond vlasy s módním objemným střihem jí opticky zvětšovaly hlavu a zakrývaly pravý věk. Perfektně nanesený make-up podtrhoval její ostré rysy. Nedávno podstoupený facelift nebyl na vyhlazené tváři patrný. Dívala se na Julii, jako by ji vyrušila v nějaké *nesmírně důležité* činnosti.

Ve svých starých džínách, tričku, slunečních brýlích a kšiltovce musela Julia vypadat spíše jako bankovní lupič. Záleželo na tom ale někomu? „Hledám Edii Stillmanovou. Měla by tu být se svou dcerou, chystají se k letu hydroplánem...“

„Budou ještě v přístavu,“ pronesla žena se strojeným úsměvem, který jen stěží zakrýval opovržení. Nechtěla vidět ani žádný doklad, ani se neptala, proč se Julia o Shaylin odjezd zajímá. Jen ledabyly mávla rukou ke kamenné cestičce vedoucí kolem domu. „Jdete ale pozdě. Letadlo vzlétne co nevidět.“

I přes hustý déšť zaslechla Julia zvuk startujícího motoru. *Sakra!* Ihned vyrazila naznačeným směrem, po několika vteřinách k ní však dolehl rachot rozjíždějícího se letadla.

Kapitola 2

„Dávejte pozor, ať neutečou psi!“ zaslechla za sebou ještě varování té neuvěřitelně štíhlé ženy. Věnovala mu však jen pramalou pozornost. Ve snaze zabránit nejhoršímu chvátala hustým deštěm okolo obrovského domu, jehož zdi lemovaly keře rododendronů. Přes hlavu si přehodila kapuci mikiny, už ale bylo pozdě. Studený déšť jí stékal za krk.

No a co...?

Stačila by jí jedna minuta se Shay.

Na okamžik ji zdržela zamčená branka. Naštěstí byl v zámku klíč. Otevřela ji, a když sbíhala po několika schůdcích ke břehu, slyšela, jak za ní zaklapla.

„Psi“, přesněji dva černí pudlíci, jí vyrazili naproti. Julia jim ale nevěnovala pozornost. Vzápětí už zahlédla Edii stojící na břehu pod velkým deštníkem, kterým divoce cloumal vítr. V dálce pak viděla hydroplán, jak se ztěžka zvedá od vodní hladiny.

„Super,“ posteskla si Julia. Sevřel se jí žaludek. Dorazila příliš pozdě. Zatraceně! „Tys ji do toho letadla posadila?“

„Říkala jsem přece, že to udělám. Proboha, Julie, vždyť jen dělám to, co mi nařídil soudce.“ Edie Stillmanová oblečená do modré sportovní soupravy se otočila ke své starší dceři. Když zahlédla, jak je ustrojená, věnovala jí znechucený pohled. „Copak na sebe nemáš nic jiného?“ zamručela znechuceně. „Vypadáš jak bezdomovec.“

Do kšiltu čepice jí zabubnoval déšť. „Vzala jsem si, co jsem měla právě po ruce.“

„Vždyť ani nevypadáš jako ženská... No to je hrůza...“

„A není to jedno?“ Zadívala se na oblohu, kde hydroplán pomalu šplhal k těžkým mrakům. „Zatraceně, mami! Neříkala jsem snad, že si ji vezmu k sobě?“

„Shayla toho také napovídala... Mimo jiné... Jak jen to řekla?“ Edie si sáhla na rty a předstírala, že přemýšlí. „Aha, už vím. Řekla: ‚To raději budu žrát chcíplé psy, než abych žila s Julií.‘ No není to sladké?“

Julia se zamračila. „OK. Víím, že z mého návrhu nebyla právě nadšená. Ty ji ale posíláš do vězení!“

„Aha, tak do vězení? Viděla jsi brožury? Vypadá to tam spíš jako skautský tábor.“

„Jo, dívala jsem se na net. Mají tam také strážce, ploty s ostatným drátem...“

„Třeba se tam konečně naučí vážit si svobody.“

„Ale za jakou cenu?“ zeptala se matky Julia. Po tvářích, zádech i ramenou jí stékal ledový déšť. Zvuk hydroplánu už nedokázala rozeznat. Vzpomněla si na články, které našla na internetu, když se poprvé dozvěděla o matčině plánu odvézt Shaylu do Školy svaté Alžběty. „Trochu jsem si tu školu proklepla. Rozhodně není tak ideální, jak by se ti mohla podle brožur zdát. Loni měli nějaké trable. Na podzim prý zmizela

jedna chovanka, pak se provalil vztah vychovatelky ke studentovi...“

„To se děje všude. Samozřejmě to neschvaluji, to ne. Ale spouš si dá příště pozor. A co se týče té holky, Lauren Conradowé...“

„Conwayové,“ opravila ji Julia.

„OK, Conwayové... Prostě odtamtud zdrhla,“ řekla jakoby nic Edie a usmála se. Hodně se snažila, aby vypadala mladší, a také se jí to dařilo. Ačkoliv jí bylo přes padesát, vypadala na pětatřicet. Dnes jí však byly nákladný make-up a botoxové injekce úplně k ničemu. Poslat svou dceru do internátní školy pro ni znamenalo těžké rozhodnutí, které se jí zračilo i ve tváři.

„Mami. Nikdo přece neví, co se s Lauren Conwayovou stalo,“ namítla Julia. „Když jsi mi o té škole řekla, vyhledala jsem si nějaké informace. Doteď po ní nemají jedinou stopu.“

„Vsadím boty, Julie, že už má pár takových útěků za sebou. Svatá Alžběta je škola pro *nepřizpůsobivé*.“

„A proto se mohou chovanci ztrácet beze stopy? A i kdyby skutečně utekla, nemělo by to tam právě takovým věcem zabránit? Neměla by se právě taková škola snažit držet své chovance pod zámek?“

„Vzdej to.“ Edie stáhla rty. „Jsem přesvědčená, že jsem pro Shaylu udělala to nejlepší. I pro sebe. Zkoušela jsem všechno možné, zbytečně. Brala jsem ji k výchovným poradcům, když měla deprese. Zaplatila jsem jí kurs taekwonda a kickboxu, aby se snáz vypořádala se svou agresivitou. Chodila na lekce umění, tance i divadla, jen abych podpořila tvůrčí stránku její osobnosti. Dokonce jsme spolu navlékaly korál-

ky. Brrr...“ Edie se při té vzpomínce zachvěla. „A vzpomínáš, jak se mi odvděčila? Ne?“

Matčin hněv rychle rostl. „A ještě něco ti povím. Zapletla se s drogami. Zadrželi ji za krádeže a vandalismus! Vyrazili ji už ze tří škol.“ Edie vztyčila tři roztřesené prsty a zamávala jimi Julii přímo před očima. „Ze tří škol!“ zopakovala. „S jejím IQ a protekcí, kterou jsem jí zařídila! Jenže jí to bylo úplně jedno. Dokonce se zapletla s tím gaunerem Wolfem.“

„Vždyť je to ještě dítě. Třeba potřebovala jen nějakou zvláštní péči.“

„Prosím tebe, nenech se vysmát. Tou jsem jí zahrnula! Věnovala jsem se jí mnohem více než tobě.“

Tím si Julia nebyla stoprocentně jistá.

„Tyhle pseudopsychologické kecy na mě nezkoušej, Julie. To, jaká je, už dávno nesouvisí s množstvím mateřské nebo otcovské lásky. Tohle na mě neplatí.“

„Jen se uklidni...“

„Ne! Viděla jsi její poslední tetování? Krvavou dýku na předloktí? Proboha... Proč právě takovou ohavnost?“ Rozhodila rukama, přičemž málem ztratila deštník. „Už ani nevím, kolikrát se vrátila domů s novým tetováním, piercingem nebo ukradeným cédéčkem... A jak mluví... Prokrista... Jak žumpa.“ Na chvíli se ztratila v myšlenkách.

„Komu ale záleží na těch pár tetováních nebo náušnici v nose? Nikomu neublížila.“

„Tetování je forma sebepoškozování. Poukazuje na hlubší problémy.“

„To je přece nesmysl.“

Edie přimhouřila oči. „Tak odkud se tedy vzaly ty problémy se zákonem? Už to prostě nemohu déle snášet.“

„Nepomohl by třeba psycholog?“ navrhla Julia.

„Vždyť jich vystřídala nejméně pět!“

„Nesmíš na ni být tak přísná.“ Julii vadilo, jak máma s Shay zachází. „Byla přece doma v ten den... Byla doma, když tátu zabili.“

Edie se jí zadívala přímo do očí. „Ano. Ale ty taky.“

„A podívej, jak mě to rozhodilo. Shayle bylo teprve dvanáct, mami.“ Julii se před očima opět mihl ten strašlivý výjev. „Byla ještě dítě.“

„Já vím, já vím,“ řekla Edie klidnějším hlasem. Rázem nevypadala tak přísně. „Bylo to tvrdé pro nás všechny,“ připustila.

Zatvářila se smutně. Julia přemýšlela, zda byl Rip Delaney opravdu matčinou životní láskou. Rychle ale takové úvahy zaplašila. Byla to jen fantazie. Sny dítěte, které si z celé duše přeje, aby se jeho rodiče nikdy nerozvedli, aby jejich láska trvala celý život. Jenže Rip s Edii se často hádali. Vzali se, pak se rozvedli, po delší době spolu začali opět chodit a nakonec se znovu vzali. Hádat se však nepřestali nikdy. Sotva pár týdnů po druhé svatbě začala Edie žárlit. Doslova hořela vzteky, kdykoliv se Rip otočil za jinou ženskou. Bohužel právem. On zkrátka nebyl stvořen pro monogamní život, ačkoliv Julia vždycky doufala, že by se mohl změnit.

„Nikdy jsem si ho neměla brát,“ svěřila se Edie Julii chvíli po druhé svatbě. „Starého psa novým kouskům nenaučíš.“

Julii pak dlouho trápila vzpomínka na zarudlé oči a zoufalý tón mámina hlasu. Pokud je alespoň částečně pravda, že děti v partnerských vztazích kopírují své rodiče, pak Julii i Shay čekal hodně smutný a osamělý život.

Chvíli obě mlčely. Pak Edie odvrátila pohled od hladiny

jezera a teatrálně vzdychla. „Ano, poslala jsem ji pryč. Není to ale trest. Je to poslední šance na záchranu. Potřebuje pomoc, Julie. Pomoc, kterou jí ani já, ani ty, ani ten nejdražší psycholog ve Státech nedokáže poskytnout. Třeba jí pomohou právě ve Škole svaté Alžběty. Cožpak to nestojí za zkoušku?“ Zadávala se na oblohu, kde silný vítr proháněl těžké mraky. „Na každý pád s tím teď nic nenaděláme. Od teď už bude trápit někoho jiného. Musíme se modlit, aby to nebylo nadarmo.“ Edie se otočila zády k jezeru a zamířila ke schůdkům.

„Počkej ještě. Proč měla Shayla odletět právě odsud? Nepřipadá ti to podezřelé?“ zeptala se Julia, když se k matce připojila.

„Ne... Ani ne.“

„Skutečně?“ Julia se tomu zdráhala uvěřit. „Skutečně ti nepřipadá zvláštní, že ti nedovolili, abys ji tam odvezla sama? Nebo že ji nevzali obyčejnou linkou z normálního letiště?“

Edie ani nezpomalila. „Takhle to prostě dělají. Tenhle dům patří škole.“

„Počkej... To si snad děláš legraci.“

„Nedělám. Občas tu dokonce úraduje i ředitel školy reverend Lynch. Alespoň myslím.“

„Cože?“ Julia na Edii vytřeštila oči. „Tady žije kněz?“

„Ne pořád. Jen když není ve škole.“

Julia se rozhlédla po honosné zahradě, perfektně posekaném trávníku, pečlivě zastřižených živých plotech, malém soukromém přístavišti... Od ostatních pozemků odděloval dům vysoký kamenný plot, husté koruny jedlí, borovic a opadaných břízek. Další obydlí, na která dohlédla, stála až na protějším břehu jezera.

Reverend Lynch nebude z levného kraje, pomyslela si Julie. „Kázání o skromnosti a pozemských statcích mu zjevně nic neříká,“ poznamenala.

„Možná... Možná ten dům vlastní škola a on tu jenom občas bydlí.“

„Hmmm. Takže pobyt ve Svaté Alžbětě asi nebude nejlevnější, že?“

Eddie stáhla rty. „Dostaneš, za co si zaplatíš. Tohle bys už mohla vědět, Julie. V případě tvé sestry peníze nehrají roli. Mluvila jsem už s Maxem, přislíbil mi pomoc, kdybych potřebovala.“ Max Stillman byl otcem Shayly a vlastníkem poměrně slušného jmění, což matka Julii opakovala od chvíle, kdy ho téměř před devatenácti lety poprvé potkala. Kdyby k něčemu došlo, byla by Shay při rozdělování dědictví první na řadě. Max ale nikdy neměl ke své dceři vřelý vztah. Poslední zbytky zájmu ztratil zhruba před čtyřmi lety, když mu jeho druhá manželka Hester porodila syna Maxe Juniora. Do té doby v Shay viděl trochu rozjíveného cvrčka, pak už pro něj znamenala jen problém.

Julia si upravila kšiltovku. „Pořád mi to ale nepřipadá správné... Poslat Shay na tak odlehlé místo.“

„Plním soudní příkaz. Nic víc,“ řekla rázně Eddie a vstoupila na schůdky vedoucí k hlavní budově. Pod nohama se jí motal jeden z pudlů, druhý cosi čenichal pod keřem azalky. „Musím ti připomenout, že Shay už neměla na výběr. Vlastně měla: buď internátní školu, nebo pasták. A to jen kvůli svému věku. Zanedlouho jí bude osmnáct, od kriminálu ji už nezachrání nic.“ Eddie se zachvěla. „Opakuju: Udělala jsem, co mi nařídil soudce. Našla jsem školu, vyplnila papíry, zapsala Shay. Tečka. Mluvila jsem i s tvou sestřenkou Analisou. Byla

tam. Jako feťačka, vždyť víš... Škola jí ale změnila život a teď se učí na zdravotní sestru. Přestaň už tedy konečně s těmi řečmi. Podle mě je tam všechno v naprostém pořádku.“

„A co Lauren Conwayová?“

„Ztratila se, je mi líto. Tuhle záležitost bych ale přenechala policii.“ Zadívala se Julii pevně do očí. „Podívej, měla by ses posunout dál. Máš nejvyšší čas trochu se sebrat a začít žít svůj vlastní život. Přestaň si lámat hlavu svou sestrou. Stačí, když se budeš modlit, aby jí pobyt ve Svaté Alžbětě přinesl alespoň něco dobrého.“ Edie pohladila Julii po promočeném rukávu a laskavě se na ni usmála. „Vím, že na sebe občas bereš tíhu celého světa. Znáš tě, neboj. Ale je ti teprve pětadvacet, momentálně bys měla prožívat to nejkrásnější období svého života. Ty se ale chováš jako čtyřicetiletá. Děláš si o Shaylu starosti, i když to vůbec k ničemu nevede.“

Ostrý vítr pročísl Edii vlasy. „Chápu ale, že je to kvůli Ripovi. Tolik bych si přála, abys tam ten den nemusela být...“ Ztišila hlas. „Přála bych si, aby tam nebyl nikdo z nás. Ztraceně...“ Zamrkala. Ze všech sil se bránila slzám. Otočila se a vyběhla po schodech k brance. Julia ji sledovala v němém úžasu. Nevzpomínala si, kdy s ní máma mluvila tak otevřeně.

Julia vzdychla a odkašlala si.

Rozhlédla se. Kam se poděli psi? přemýšlela. Neviděla je jít dovnitř, na zahradě taky nebyli. Bez nich si rázem připadala nesmírně osamocena. Vystoupala po schodech k brance, pak po šterkové cestičce obešla dům, před nímž stála Edie a hledala v kabelce. Když po chvíli vytáhla klíče, zadívala se na Julii. Po nezvyklé upřímnosti už nebylo v jejím pohledu ani památky. „Myslela jsem, že jsi ráno byla na pracovním pohovoru,“ poznamenala.

Julia ztuhla. Na proměnlivost nálad své matky si nejspíš nikdy nezvykne. „Volala jsem tam a ten pohovor zrušila. *Tohle* pro mě bylo důležitější.“

„Taková hloupost.“ Edie obrátila oči v sloup a nastoupila do auta. „Nemůžeš přece pracovní příležitosti jen tak házet za hlavu. V tuhle roční dobu jich pro učitelku zase tolik není, víš?“ Edie mluvila jako expert na personalistiku. Sama přitom neodpracovala snad jediný den.

„Chtěli spíše někoho ze stejného obvodu,“ přizpůsobila si pravdu Julia. „Mám kamarádku, která tam pracuje jako sekretářka. Prý na to místo už dosadili někoho ze školského úřadu.“

„Aha. Proč se tedy na ten úřad sama nezapíšeš? To chceš pinglovat do konce života? Nemohla ti ta tvoje kamarádka trochu pomoci?“ Tónem hlasu dala Julii jasně najevo, že jí nevěří ani slovo.

A právem.

„Nemohla za tebe ztratit slovíčko?“ pokračovala Edie.

„Možná...“

„Proboha, Julie, já tě fakt nechápu. Máš výborné vzdělání, měla jsi skvělého muže...“

„...který mě podváděl. Nebyl to žádný ideál, mami. O Sebastianovi už ani slovo, ano? Měly bychom se bavit o důležitějších věcech.“

Edie nastartovala motor a stáhla si okénko, aby mohla v konverzaci pokračovat. „Vím, jaké si děláš o Shaylu starosti, Julie. Ale já také, to mi věř. Teď ale musíme převzít zodpovědnost samy za sebe. Rozumíš? Nejen Shay a já, ale i ty!“ upozornila ji, otočila lexus před domem a vyrazila po šterkové cestě.

LISA JACKSON

Julia, promočená na kost, si z hlavy sundala zcela zbytečnou kapuci a také usedla za volant. K jejímu překvapení motor chytil hned napoprvé. Otočila se a rozjela se opět na silnici. Po několika metrech se ještě podívala do zpětného zrcátka. Zahlédla v něm vyhublou ženu, která ji před domem přivítala, jak ji s prkenným úsměvem sleduje skrz okenní tabulky.

Julia se mimoděk zachvěla.

Moc hezký den, pomyslela si. A to ještě zdaleka není u konce.